

Móra Ferenc

TITULÁSZ BANKÓJA

Furcsa név biz ez, de a viselője még százszor furcsább ember volt. Derékban gömbölyű, mint a hordó, de hosszú nyakú, mint a gólya. Se bajusza, se szakálla, de szemöldöke olyan bozontos, hogy bőven kitelt volna belőle mind a kettő. A mestersége rongyszeredés, de nincs az a király, aki olyan büszkén hordozná az ünneplő koronáját, mint ő a nagy batyut a hátán.

- Jaj de kényes ez az öreg Titulász! - incselkedtek vele a ráérő emberek, mikor végigfurulyázta az utcákat. Erre ő megbillentette a hátán a batyut, mint ahogy más ember megbillenti a kalapját, s mosolygott akkorát, hogy a füléig szaladt a szája:

- Kényes ám, de van is neki mire! Öreg Titulásznak nagy a becsülete, még a sárgarigó előtt is. Mit mond a sárgarigó a főbíró úrnak? Azt mondja neki: tilió, huncut a bíró. Mit mond a sárgarigó az öreg Titulásznak? Azt mondja neki: tilió, rongyból lesz a millió.

Ezt ugyan nemcsak a sárgarigó mondta neki, hanem ahány gyerek meglátta az utcán, az mind utána rikoltozott:

Öreg Titulász
Összefurulyáz
Ringyet-rongyot,
Rossz pokrócot,
Subadarabot,
Abból lesz a millió
Tilió, filió.

Én csak egyszer kiabáltam utána a kerítés mögül, akkor is elkergetett onnan édesanyám.

- Elhallgatsz, te sövénytámogató! Nem szégyenled magad azt a szegény öregembert kicsúfolni? Ha még egyszer ilyent hallok tőled, mindjárt odaadlak az öreg Titulászhoz inasnak.

No, ettől megijedtem, mint Papék lova a fűrészportól. Inkább a nyelvem haraptam volna el, mint hogy valami csúfolódó szó miatt rongyszeredő inast csináljanak belőlem. Lett is nagy becsületem az öreg Titulász előtt. Nekem mindig kétakkora árpacukrot adott, mint a többi gyerekeknek - mert mindig volt árpacukor a köpenyege zsebében, s azt mind miköztünk osztogatta el, akármennyit haszontalankodtunk is vele:

- Ne neked is, ne neked is! - s lobogott mosolyogtában a szemöldöke -, jut a millióból.

Hanem egyszer elmaradt az árpacukor, elmaradt a furulyaszó, nem kóválygott le s fel az utcában az öreg Titulász. Ágynak esett szegény feje, s a vánkosa alá tette az árpacukrot meg a furulyát. S ha egy-egy gyerek elment az ablaka alatt, mindig rázörgetett az öreg, s odaültette az ágya szélére. Furulyázott neki egy kicsit, aztán a markába nyomott egy darab árpacukrot.

- Ne mondjátok, hogy a Titulász elvitte magával a millióját!

Nekem is azt mondta, mikor meglátogattam, de nekem se nem furulyázott, se cukrot nem adott. Szomorú mosolygással nyomott barackot a fejem búbjára.

- Nincs már cukor. Elhordták a pajtasaid. Nincs már furulya se. Az előbb vitte el a Késik Jani, egyebet már nem tudtam neki adni.

Savanyú képet vágtam, mint aki citromba harapott, s erre az öreg Titulász elnevette magát.

- Ne félj, fiam, többet ér az, amit neked szántam. Arról mindig megemlegeted az öreg Titulászt.

A sarokban roskadozott egy öreg tulipántos láda. Odavánszorgott, kivett belőle egy kis ládát, abból egy kopott selyemkendőt, abba volt belehajtogatva egy tenyérnyi nagyságú cifra papiros.

- Tudod-e mi ez? - tartotta elejben.

- Tudom hát. Pénz. Úgy hívják, hogy bankó. Láttam már én ilyent édesapámnál is, csakhogy az kék volt, ez meg piros.

- Az ám, az ez, bankó - integetett az öreg -, csakhogy ez százforintos bankó. Szép pénz, nagy pénz, ritka pénz, ilyent a te apád álmában se látott. Ezt megbecsüld, fiam, s eszedbe jusson róla mindig az öreg Titulász. Meg is becsültem én a bankót, szaladtam vele a Mitetszik boltjába, s nagy kényesen odadobtam a boltos elé.

- Mi tetszik, kis öcsém? - kérdezte a Mitetszik boltos.

- Adjanak ezért a sok pénzért egy zsák árpacukrot. De olyant ám, hogy az egyik fele piros legyen, a másik meg fehér.

- Ejnye, de nagy úr az úr - nevetett a Mitetszik, - adjon egy garast.

- Ott a százforintos bankó.

A boltos összegyűrte a pénzt, és a markomba nyomta: - Az ám, de Kossuth-bankó. Csinálj belőle csónakot, öcsém, ennek egyéb hasznát már nem lehet venni.

Bizony úgy mentem én haza, mint akinek az orra vére folyik, s még tán el is pityeredtem, amiért így elámított az öreg Titulász. Nem is mertem otthon eldicsekedni vele, hogy hogy gazdagított föl az öreg: szélnek eresztettem a cifra bankót az udvaron:

- Vidd el, szél, vidd el ezt a nagy kincset, amin már egy garas ára árpacukrot se adnak!

A szél fölkapta a papirost, zörgette, forgatta, de utoljára neki se kellett. Belesodorta a libaitatóba, ott találta meg másnap reggel nagyapó, aki olyan ráérő ember volt, hogy egész nap egyebet se csinált, csak üldögélt a tornácon, s nézte, hogy kergetik egymást a bárányfelhők az égen.

Uramfia, de mekkorát ugrott, mikor meglátta, micsoda cifra papír úszkál a vízen! Nemhiába, hogy a Kossuth katonája volt nagyapó valamikor. S amikor kihalásztta a bankót a vízből, úgy megtántorodott, hogy meg kellett neki fogódzni a tornácoszlopban. No, ilyen már mégse tennék, ha én a Kossuth katonája lettem volna, - gondoltam magamban, s ijedten ugrottam oda.

- Nagyapó, mi a baja, édes nagyapó?

Nagyapó csak a kezével integetett, hogy menjek onnan, s úgy potyogott a könnye a bankóra, mint a záporosó.

- Nini, - gondoltam magamban, - mégiscsak valami lehet ez a Titulász bankója, hogy még nagyapót is megrikatja.

S Titulász bankójának csakugyan nagyon fölvitte az isten a dolgát. Belekerült a nagyanyó imádságos könyvébe, szagos mentalevelek közé, s nagyapó néha félnap elüldögélt úgy, hogy egyre csak a bankót nézegette, s hol elborult, hol ragyogott a tekintete. Mikor magaformájú fehér szakállas öreg bácsik mentek hozzá, szinte nevetett a szeme, ahogy odasúgta nekik:

- Gyertek be csak, vén cimborák, mit mutatok én nektek!

Aztán bementek a tisztaszobába, ott egy darabig olyan csend volt, mint a templomban, aztán olyan riadalom, hogy elhallatszott a szomszédba. A szelíd öreg bácsik olyan tűzbe jöttek, mintha csak csatába mennének a nemzeti lobogó alatt, s reszkető kezükkel akkorákat ütöttek az asztalra, hogy Isaszegnél se szólt nagyobb az ágyú.

- Ej, ej, valami csodálatos ereje lehet ennek a Titulász bankójának - tűnődtem magamban, s most már nagyon szerettem volna a kezem közé kaparintani. De úgy őrizte azt nagyapó, mint hétfejű sárkány a kincset. Akkor is a kezében szorongatta, mikor egy reggel hiába keltegettük: mert úgy elaludt, hogy fel se ébredett többet.

Titulász kincse most már az édesapámra maradt. Ő is csakúgy megbecsülte, mint nagyapó, de még jobban őrizte. Kis táskát varrt piros irkából, azt beszegte fehérrel, zölddel: abban tartogatta a bankót a mestergerendán. Oda pedig én föl nem értem, még ha két széket tettem is egymásra. Nem is láttuk a pénzt, csak sátoros ünnepen: akkor az ölébe szedett bennünket édesapám, és elmesélte, milyen világ volt az, mikor a Kossuth-bankót csinálták.

- Becsüljétek meg ezt az ereklyét, gyerekeim, - kötötte a lelkünkre, - minden betűje a szabadságharcról beszél.

Mikor aztán a magam szárnyára kerültem, hozzám került a Titulász bankója. Kopott, kifakult, elrongyolódott már, hiszen nagyon sok kézben megfordult. Csak az látszik belőle tisztán, ami örökéletű: Magyarország címere és a Kossuth Lajos neve.

Én üveg alá tettem, úgy tartom itt az asztalomon. S ahogy most elnézem a Kossuth-bankót, eszembe jut, hogy lám, mégis igaza volt az öreg Titulásznak, akinek sírja fölött az akácfaon még most is füttyörésznek a sárgarigók: tilió, rongyból lesz a milliő.

(Az Én Újságom, 1908/13.
Szegei Lőrinc néven)